

Lluís Prats

**El
noi del
Planter**

Il·lustracions d'Eva Sánchez

laGalera

Primera edició: setembre del 2016

Disseny de la coberta i de l'interior: Xavier Peralta
Maquetació: Marquès SL

Edició: David Monserrat
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Lluís Prats, 2016, del text
© Eva Sánchez, 2016, de les il·lustracions
© La Galera, SAU Editorial, 2016 de l'edició en llengua catalana

Casa Catedral®
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat - lagalera@grec.cat
facebook.com/editoriallagalera - twitter.com/editorialgalera

Imprès a Liberdúplex
Ctra. BV2249, Km 7,4.
Pol. Ind. Torrentfondo. 08791 St. Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-12.387-2016
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5690-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*No ens demanen que triomfem.
Ens demanen que ho intentem amb totes
les nostres forces.*

Jan Dosrius

Vint-i-un, vint-i-dos, vint-i-tres... Quaranta-set, quaranta-vuit, quaranta-nou... Seixanta-quatre, seixanta-cinc... En arribar a cent vint-i-tres, el nen es va cansar de donar tocs amb el peu a la pilota sense que toqués el terra i va aixecar els ulls.

El rellotge del campanar marcava dos quarts de quatre i la plaça de Sant Martí de Puig-reig, al Berguedà, estava gairebé deserta. Feia una calor que ofegava, però ell no la notava perquè era prim i escanyolit com un espàrrec de marge. Allò era el que li deia la seva àvia Carmeta els diumenges que dinaven plegats i volia afartar-lo de canelons, uns canelons que, val a dir, no donaven el fruit esperat.

El vailet va mirar darrere seu i es va fixar que, malgrat trobar-se a mitjan agost, al Cadí encara hi havia clapes de neu. En aquell moment algú el va cridar des de l'altra punta de la plaça:

—Jan! Jan! Eh! Jan Dosrius!

Es va girar i va veure un xicot de la seva edat que corria esbufegant, i no perquè anés molt rà-

pid, sinó perquè els canelons amb què l'atipava la seva àvia sí que donaven el fruit desitjat. El nen que corria cap a ell era rodonet com un cigrò però eixerit com un pèsol, tot s'ha de dir.

—Els estius són avorrits si fas tard a jugar, Isidre —va queixar-se el que es deia Jan quan el va tenir davant seu.

El company de jocs va frenar davant d'ell.

—Sobretot si has suspès dues assignatures —va fer el nouvingut arrufant el nas—. He hagut d'acabar unes quantes pàgines dels deures de recuperació.

Allò era cert, l'Isidre havia fet dues pàgines dels deures i després la seva mare li havia donat permís per anar a fer el galifardeu.

—A veure si avui no feu cap trencadissa —li havia dit quan sortia per la porta de casa.

La veritat era que en Jan esperava l'Isidre amb candeletes, i no perquè fos un bon jugador, ans al contrari, era lent com una tortuga i mai marcava un gol, però era el seu millor amic i durant els estius es passaven les hores mortes a la plaça de Puig-reig amb en Miquel i en Laureà abonyegant la vella pilota de drap fins que es feia l'hora de sopar.

—Per Reis en demanaré una de nova —va dir en Jan mentre començava altre cop a fer tocs sense que la bimba toqués el terra.

—A veure si és veritat! —va fer l'Isidre començant a córrer per empaitar-la.

Com si fos un malabarista de circ, en Jan Dorsius havia alçat la pilota amb el peu dret, l'havia fet passar per sota de l'altra cama, i, amb el mateix peu i sense fer-se un nus, l'havia pujat fins al pit i després al cap. Li havia donat tres copets suaus amb el front, l'havia sostingut immòbil durant uns segons i després li havia engaltat un xut que l'havia enviat a l'altra banda de la plaça amb una paràbola perfecta.

Quan l'Isidre la va atrapar va intentar fer el mateix que en Jan i, més o menys, se'n va sortir, va fer un misto o un ciri, digueu-li com vulgueu,

i la pilota va anar a espetegar contra una casa, exactament contra la finestra del segon pis.

El vidre va petar com si hi hagués esclatat una bomba i la bimba va caure a terra envoltada dels vidres de la trencadissa, que la mare de l'Isidre no volia per res del món. No va passar ni un segon que una veïna va sortir per la finestra i els va escridassar:

—Nois! Ja hi tornem a ser? Jan de can Dosrius i Isidre de ca la Margarida, com us enxampi us deixaré el cul com una tomatera!

—No hem estat nosaltres, senyora Reig! —es va excusar en Jan.

—Qui ha estat, doncs?

—No ho sé ben bé, si vol que li digui la veritat
—va enganyar-la—. Però ho esbrinarem!

—Ja parlaré amb les vostres mares, colla de
brètols! —va fer ella traient el puny per la finestra.

No era la primera vegada que els veïns de
Puig-reig s'enutjaven amb en Jan i la seva colla,
ni era la primera vegada que havien de trencar
la guardiola per pagar els desperfectes que pro-
vocava el seu art futbolístic.

Quan la dona va tornar a desaparèixer cap a
dins per trucar al vidrier van aparèixer els al-
tres dos companys. Van treure els vidres que ha-
vien quedat clavats a la pilota com si no hagués
passat res i es van passar tota la tarda jugant a
futbol. Què millor podien fer un calorós diven-
dres del mes d'agost a més de trenta graus de
temperatura?

S'hi van estar fins a quarts de nou, quan la
fresca començava a baixar de les muntanyes i
la panxa els va dir, a l'Isidre el primer, que ha-
via arribat l'hora de sopar. Llavors tots quatre es
van anar a remullar a la font, en van beure un
traguinyol i van fer cap a casa amb la promesa
de retrobar-se al dia següent a la mateixa hora.

Aquell capvespre en Jan va arribar gairebé
a l'hora de sopar i, en veure'l, la seva mare va
exclamar-se:

—Però on vas tan suat? Coi de futbol! No veus

que agafaràs una galipàndria? De pet cap a la dutxa!

En Jan va abaixar el cap, va entrar a la seva habitació, va deixar la pilota a l'estanteria sota el pòster d'en Messi i va fer el que li havia manat la mare.

Era el final de l'estiu i estava especialment content. No perquè comencés de nou el col·legi, tot i que era un alumne bastant aplicat, sinó perquè aviat començarien els entrenaments de futbol. Jugava amb els alevins del Puig-reig i l'any anterior havien assolit el subcampionat comarcal del Berguedà.

Sí, el futbol era la seva passió des que tenia tres anys i l'avi Andreu li havia regalat una pilota de plàstic que va començar a rebotar contra el pedrís de la masia.

Ja es volia tornar a reunir amb els seus companys d'equip dels alevins del Puig-reig, molts dels quals havien passat l'estiu a Coma-ruga, a Castelldefels o a la Costa Brava. Volia tornar a estar a les ordres del senyor Sanllehí, el seu entrenador, que els motivava d'allò més i que a vegades els feia sentir estrelles del futbol com si fossin el mateix Guardiola o en Piqué. En Jan encara recordava la visita que els havia fet en Gonçal Ripoll, fill de Navàs i que jugava a Segona B amb el Nàstic, i com va estar a punt de tocar el cel quan va dir-li:

—Tu, nano, sembles un filferro però la toques bé.

Aquella nit de finals del mes d'agost, abans d'adormir-se, en Jan va repassar mentalment el nom dels jugadors del Barça, que aquell any estaven dirigits per en Luis Enrique: Iniesta, Mascherano, Neymar, Busquets...

Els mirava a tots al pòster que tenia clavat al costat del mític davanter de l'equip, en Messi, i somiava que algun dia ell també jugaria al Camp Nou davant de milers d'espectadors. Ja es veia engaltant la pilota per ficar-la per la creueta o rematant un córner en planxa per introduir-la dins la xarxa mentre el porter s'estirava sense tocar-la.

GOL!

★ ★ ★

El curs va començar com sempre a meitat de setembre i en Jan es va retrobar amb els seus companys de classe que no havien passat l'estiu a Puig-reig. Encetaven sisè de primària i era el darrer any que passaven a l'escola, ja que en acabar el curs haurien d'anar a l'institut per cursar l'ESO.

Els dies van passar entre anades i tornades al col·legi Sant Martí de Puig-reig i a finals de mes,

unes setmanes després de tornar a les classes assegut al costat del seu inseparable Isidre, van començar els entrenaments al camp de futbol, i, en acabar el tercer, el senyor Sanllehí, l'entrenador amb bigoti de domador de circ i nas de moniato, va anunciar a l'equip:

—La setmana vinent jugarem un partit amistós de pretemporada.

Allò sempre agradava als jugadors que tenia sota les seves ordres. Un d'ells, en Miquel Capdevila, un noi ros i forçut que jugava de davanter centre, va preguntar:

—Contra qui?

—Contra els de Sallent.

En sentir l'entrenador, setze cares il·lusionades es van pansir com flors d'un dia.

—Altra vegada contra els de Salleent? —es van queixar alguns.

—Sí —va respondre l'entrenador amb una rialla enigmàtica—, però això no és el més important.

Després de dir allò, el senyor Sanllehí va esperar uns segons per veure com reaccionaven els setze alevins que tenia sota les seves ordres per segon any consecutiu. Estaven tots asseguts a les banquetes del vestidor del Puig-reig. Alguns portaven un mitjó al peu i d'altres es treien les botes plenes de terra quan l'home va anunciar amb solemnitat:

—Dissabte vindrà un directiu d'un club molt important de Barcelona a veure el partit.

Va ser com si hagués deixat anar una bomba atòmica: el vestidor es va omplir de crits d'excitació i mil preguntes. L'home les va respondre com va poder, però, de fet, l'únic que sabia era que havien trucat del club per si podien pujar la propera vegada que l'infantil del Puig-reig jugués un partit i, és clar, com us podeu imaginar, ell havia dit que sí de seguida.

Els nens no ho sabien, però allò era el que feien cada sant cap de setmana els observadors del futbol base del club, recórrer tots i cadascun dels dos mil camps de futbol d'alevins, infantils, cadets i juvenils per veure si trobaven una perla que, amb sort, deu anys després, debutés a Primera Divisió.

Per això, aquella tarda, en acabar l'entrenament, en Jan va arribar a casa cridant:

—Dissabte tenim un partit molt important!
Dissabte tenim un partit molt important!

—Ah, sí? —va fer el seu pare, que començava a parar taula—. I contra qui juguem?

—Contra el Sallent.

—Home, Jan —va somriure en Pere Dosrius—, tan important no deu ser, ja hi vau jugar fa uns mesos i només és un amistós, no?

—És important perquè ens vindran a veure!

El seu pare va fer cara de baixar de l'hort i ell va explicar-li:

—Ve un senyor de Barcelona a veure'ns.

—Un senyor de Barcelona? Qui t'ho ha dit això?

—En Sanllehí.

—Es diu senyor Sanllehí —el va corregir el seu pare.

—Tothom li diu Sanllehí —va replicar ell.

—Doncs tu, Jan Dosrius, com que ets el meu fill, a partir d'ara li diràs senyor Sanllehí, entesos?

—Sí, pare —va abaixar el cap.

—I allò que va passar amb el vidre de la senyora Reig fa uns dies...

—Pare...

—Jan...

—Va ser sense voler. L'Isidre el va trencar i...

—I tu vas dir una mentida, oi?

—Sí —va fer en Jan posant-se vermell com un tomàquet—. No volia que el castiguessin.

—Doncs que tampoc torni a passar. Si algun dia trenqueu alguna altra cosa heu de dir la veritat, entesos? Ja he parlat amb el pare de l'Isidre i, com altres vegades, aneu a mitges per pagar el vidre. Encara hi tens alguna cosa, oi, a la guardiola?

—Psí —va fer ell.

—Doncs ja ho saps.

—El va trencar ell, el vidre! —va protestar en Jan.

—Però sou amics, no? A més, ja saps que a ca l'Isidre de diners no els en sobren.

En Jan, obedient, va abaixar el cap de nou. Les coses a casa no eren com al vestidor o al carrer, on tothom feia i desfeia com li semblava bé. A casa hi havia un cert ordre i les coses eren una mica diferents.

Un cop els va haver explicat el que els havia comunicat l'entrenador, el senyor Dosrius es va mirar en Jan per sota les celles i només li va dir:

—Doncs juga bé i no t'afartis de pilota.